

Dilluns 14 de durant l'any

Text de l'Evangelí (Mt 9,18-26): En aquell temps, mentre Jesús els parlava, es presentà un home important, es va prosternar davant d'Ell i li digué: «La meva filla s'acaba de morir. Vine a imposar-li la mà i viurà». Jesús s'aixecà i el seguí, acompanyat dels seus deixebles. Hi havia una dona que patia d'hemorràgies des de feia dotze anys. Se li va acostar per darrere i li tocà la borla del mantell, perquè pensava: «Només que li pugui tocar el mantell, ja em curaré». Jesús es girà i, en veure-la, digué: «Coratge, filla, la teva fe t'ha salvat». I la dona quedà curada des d'aquell moment.

Quan Jesús va arribar a casa d'aquell home important i veié els flautistes i l'aldarull de la gent, va dir: «Aparteu-vos: la noia no és morta, sinó que dorm». Però ells se'n burlaven. Quan la gent va ser fora, Jesús entrà, agafà la noia per la mà, i ella va aixecar-se. I la notícia d'aquest fet s'escampà per tota aquella regió.

«La teva fe t'ha salvat»

Mn. Antoni CAROL i Hostench
(Sant Cugat del Vallès, Barcelona, Espanya)

Avui, la litúrgia de la Paraula ens convida a admirar dos magnífiques manifestacions de fe. Tan magnífiques que meresquen commoure el cor de Jesucrist i provocar —immediatament!— la seva resposta. El Senyor no es deixa guanyar en generositat!

«La meva filla s'acaba de morir. Vine a imposar-li la mà i viurà» (Mt 9,18). Quasi que podríem dir que amb la fe ferma “obliguem” Déu. A Ell li agrada aquesta mena d'obligació. L'altre testimoni de fe l'Evangelí d'avui també és impressionant: «Només que li pugui tocar el mantell, ja em curaré» (Mt 9,21). La reacció de Jesús i el resultat d'aquest diàleg de fe és radical: «Coratge, filla, la teva fe t'ha salvat» (Mt 9,22).

Hom podria afirmar que Déu, fins i tot, es deixa “manipular” de bon grat per la nostra bona fe. El que no admet és que el temptem per desconfiança. Aquest fou el cas de Zacaries, que demanà una prova a l'arcàngel Gabriel: «Zacaries preguntà a l'àngel: ‘Com puc saber que serà així?’» (Lc 1,18). L'Arcàngel no s'arronsà ni un pèl: «Jo sóc Gabriel i m'estic prop de Déu (...). Quedaràs mut, sense poder dir res, fins al dia que passi tot això: tu no has cregut les meves paraules, però al seu temps es compliran» (Lc 1,19-20). I així fou.

És Ell mateix qui vol “obligar-se” i “lligar-se” amb la nostra fe: «Jo us dic: Demaneu, i Déu us donarà; cerqueu, i trobareu; truqueu, i Déu us obrirà» (Lc 11,9). Ell és el nostre Pare i no vol negar res del que convé als seus fills.

Però cal manifestar-li confiadament les nostres peticions; la confiança i connaturalitzar amb Déu requereixen tracte: per a confiar en algú l'hem de conèixer; i per a conèixer-lo cal tractar-lo. Així, «la fe fa brollar l'oració, i l'oració, en quant brolla, assoleix la fermesa de la fe» (Sant Agustí). No oblidem la lloança que meresqué Santa Maria: «Feliç tu que has cregut: allò que el Senyor t'ha anunciat es complirà!» (Lc 1,45).